

gjøre sig bekendte med dens Hovedbestemmelser, men i Reglen tage de simpelthen en Veiledning. Af dem har man jo adskillige, der ere meget nyttige og praktiske. En saadan følge de, og det kunne de trygt gjøre. Altsaa i Praxis ere Ulemperne ikke nær saa store, som det ser ud til. Deraf følger ikke, at en Modifikation ikke skulde være i høj Grad nyttig og ønskelig, og heller ikke, at en Fuldstændiggjørelse og Udvidning af Bestemmelserne ikke skulde være det. Jeg stillede mig forleden paa det Standpunkt, som den ærede Forslagsstiller ikke ret syntes om, at jeg sagde: Lad os nu se, hvad der er Nyt og hvad der er Gammelt i dette Forslag. Det er jo ganske vist, at naar den ærede Forslagsstiller nu er den, som har Sagen i Haanden, overtager han ogsaa i det Væsentlige Debatten til Forsvar for sit Forslag. Jeg finder mig derfor kun forpligtet til at gjøre nogle enkelte Bemærkninger, forsaavidt der er fremkommen nye Ting. Overfor den ærede Forslagsstiller skal jeg, for at supplere, hvad jeg sagde forleden, og da jeg nu en Gang har hævdet det Standpunkt, at der var Grund for mig til at se paa, hvad der var det gamle Regjeringsforslag, og hvad han havde præsteret som sit, i al Korthed gjøre Rede for det endnu en Gang. Det er nemlig saa, at det ikke blot er Paragrafernes Indhold, men deres Ordlyd, som er taget ud af Regjeringsforslaget. Jeg sagde, der var 6 Forandringer i Lovforslaget, og jeg skal gennemgaa dem i Korthed. Det kan være, der er flere, men de ere da undgaaede min Opmærksomhed. Af disse 6 ere 4, hvad jeg vil kalde reelle, og de ere jo noksom omtalte. Det ene Punkt er § 12, hvorunder det ærede Medlem ganske vist har samlet et Par Paragrafer, idet han har udeladt den gjensidige Forsørgelsespligt for Forældre og Børn, som ogsaa et æret Medlem, det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) har dvælet nærmere ved. Det andet Punkt er § 16 om de 2 Aar, der ere satte i Stedet for de 5 Aar. Det er en meget inngribende Forandring — det er begge disse to Bestemmelser — men det er jo ikke saa vanskeligt og uoverkommeligt at gjøre dem, naar man en Gang vil. Jeg skal sige med Hensyn til disse 2 Aar, at jeg har allerede trykket mig mod dem forleden, og jeg fastholder det. Jeg kan blive staaende ved de 5 Aar, vi have nu, men skal jeg gaa til en Forandring, gaar jeg hellere til et højere Mælemaal. Der er en Ting, som har forundret mig noget, og det er, naar et æret Medlem har ment, at man kunde i Grunden gaa til, at Opholdskommunen skulde forsørge Alle, og kunde man

ikke det, kunde man vælge Fødekommunen. Det er det største Spring, der kan gjøres, at gaa fra Opholdskommunen til Fødekommunen og sige: Alle bør forsørjes i Fødekommunen; det er en virkelig inhuman Bestemmelse. Der er efter min Mening, god Mening i at sige, at naar en Mand i en passende Mærce et Sted har skaffet sig et Domicil, saa hører han hjemme der til Forsørgelse for sig og Familie, men at tage Fødekommunen er at tage et aldeles tilfældigt Forhold og sætte en Mand i eftermaaste 50 Aars Forløb. Det forrykker Forholdet i ganske anden Grad, end naar Mælemaalet er det Bestemmede, og det vil jeg paa ingen Maade gaa ind paa. At tage Fødekommunen subsideært, naar man er nødt til at gjøre det, er jo en ganske anden Sag. En anden Bestemmelse, der staar i Sammenhæng hermed, har vakt Forargelse; det er at paalægge den Kommune, hvor Moderen opholder sig 10 Maanedes for Bedkommendes Fødsel, Forsørgelsespligten. De Herrer ville finde forskjellige Grunde til denne Bestemmelse. Jeg ser Hovedgrunden til Forargelsen deri, at her bliver der virkelig Tale om Forjagelse, om at Bedkommende ikke kan faae sit Ophold noget Sted nær ved Fødselstiden, saasnart man siger, at Barnet skal være forsørgelsesberettiget i Fødekommunen; der kommer saa ligefrem Krig i Gang mod disse ulykkelige Fruentimere. De Herrer ville maaske sige, at de skulle straffes; jeg siger, ja vel; de skulle ikke beskyttes; men det er dog Menneffer, og det skal dog ikke gjøres dem umuligt at finde et Sted, hvor de kunne føde. I de større Byer kan dette jo ikke kontrolleres, men paa Landet vil man kunne det. Hvis det Tilfælde, at En er født i en Kommune, skal medføre hans Forsørgelsesret der, saa vil det medføre en ganske anden Forjagelse, end den, der nu er Tale om ved 5 Aars Ophold. Altsaa Bestemmelsen om de 10 Maanedes gjør Fødestedet, Opholdet ved Fødselstiden tilfældigt, men hvad Bestemmelse man end vælger, den Bestemmelse om Fødekommunen bør aldrig vælges. Jeg kom til at opholde mig noget ved § 16 og gaar nu til at nævne med det Samme de 2 andre Forandringer, som den ærede Forslagsstiller har gjort i Forslaget. Der er først § 59, hvor „Amtsraadet“ er sat i Stedet for „Amtmanden“. Det kan gjerne være, at jeg ikke har været med til at modsætte mig det som Medlem af Udvalget, men jeg er overbevist om, at naar man nærmere betragter det Forhold, vil man finde, at det er uheldigt, at Amtsraadet skal decideere i dette Forhold; jeg vil ikke sige, det vil blive umuligt, men det vil blive et temmeligt